

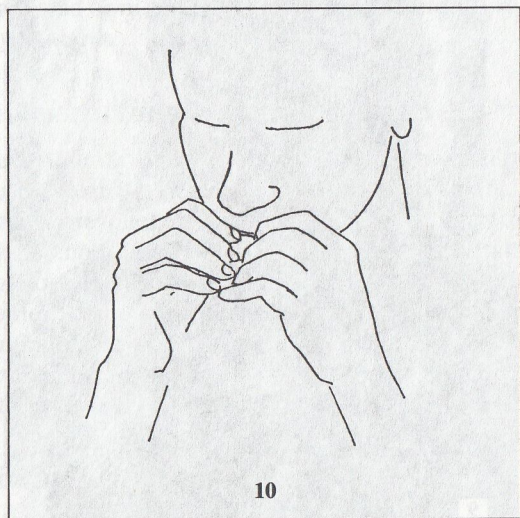
A „töklapiszárfingó” is ugyanúgy készült, mint az „uborkalapiszárfingó”, az élete is éppen olyan rövid volt.

9. Büröksíp, bürökfurulya

Tavasszal, ahogy a bürök már annyira kinötte magát, hogy szárából furulyát lehetett csinálni, egy-egy ügyesebb gyermek csinált is belőle. Az ügyes kezű gyermeknek a bürökfurulya mindig megszólalt. A bürökből is ugyanúgy készítették a furulyát, mint a fűzfahéjból. Erre is próbáltak lyukakat csinálni, hogy több hangot csaljanak ki belőle. Ősszel és télen a száraz bürökből is készítettek furulyát. A száraz bürökből készült furulya, ha jó kezekben volt, több napot is megért.

10. Falevéllal pipirilés

A falevelet az ajkak közé fogva majdnem mindenik gyermek meg tudta szólaltatni. Az ilyen falevél megszólaltatást „pipirilés”-nek nevezik. Azonban az igazi pipirilés az, amikor egy jó énekes gyermek vagy felnőtt legény

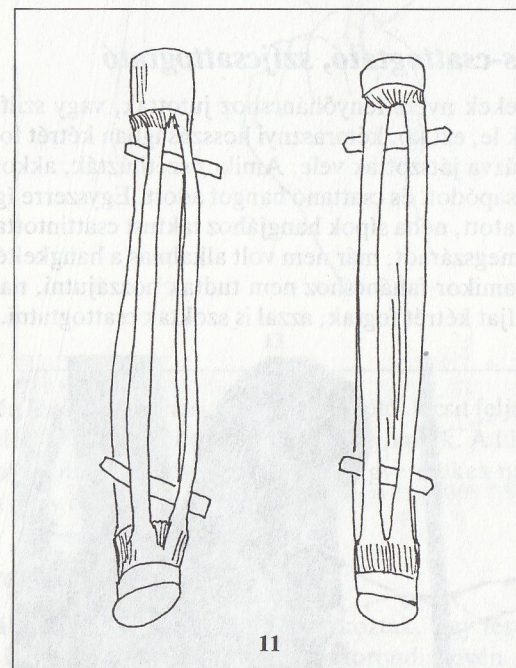
a falevéllal olyan szépen kifújja a nótát, mintha azt valami szépen szóló, szép hangú hangszerből csalná elő.

Jobbára a pásztorkodó gyermekek, legények tudtak szépen pipirilni.

Napjainkban már nagyon ritka ez. Az 50 éves Tófalvi Lénárd még most is nagyon szépen tud pipirilni a falevéllal. A legjobban és legszebben a körte- és orgonafalevéllal lehet játszani. A mai gyermekek már nem nagyon igyekeznek, nem próbálgatják a falevéllal való muzsikálás, „pipirilés” tudományát elsajátítani.

11. Kórémuzsika

Az állattartó házaknál, ahol volt „kukoricakóré” (kukoricaszár), télen az állatokkal feletették. A kórénak a vastagabb részét az állatok nem ették meg, ezt mint „ízéket” (ízik) gyűjtötték. Tavasszal elhordták valahová vízbe, vagy pedig elégették. Az ilyen kóréből a gyermekek „kórémuzsikát”

(kórémuzsikát) készítettek. A kórénak az épen maradt alsószár részét úgy vágta el, hogy a muzsika két végére egy-egy bog essék. Mivel a kukoricakóré első része szakaszos, bogokkal határolt, az egyik oldalon a két bog közötti rész vályúszerű. Így a vályúszerűség két szélén bicskával úgy hasít-